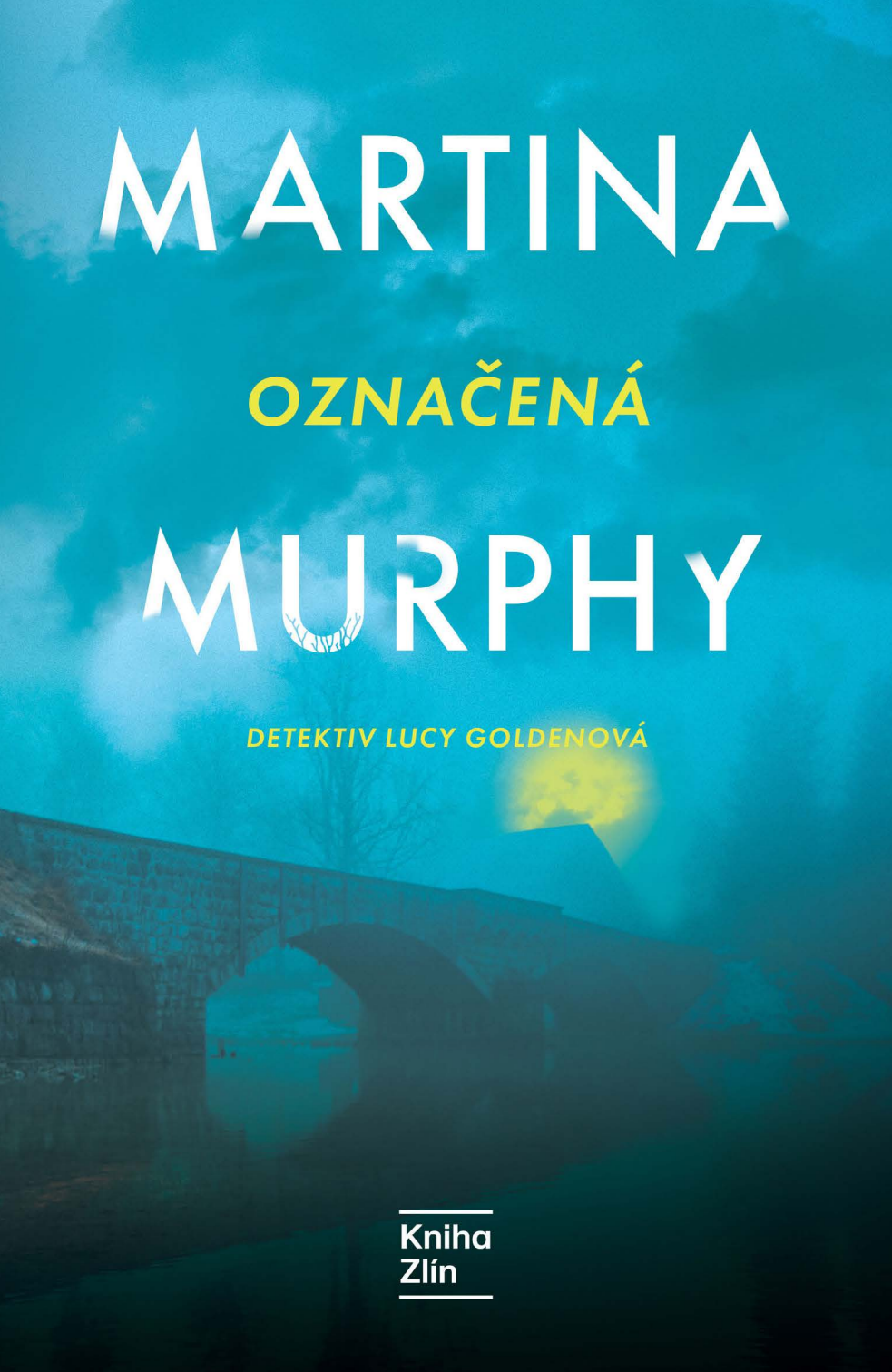

The background of the book cover is a photograph of a stone bridge with arches, partially obscured by a thick layer of fog or mist. The sky is a deep, moody blue with some lighter, hazy patches. The overall atmosphere is mysterious and somber.

MARTINA

OZNAČENÁ

MURPHY

DETEKTIV LUCY GOLDENOVÁ

Kniha
Zlín

Označená

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Martina Murphy

Označená – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha

Jezero

Kufr

Noclehárna

Značka

Sít'

Zlín

MARTINA MURPHY

OZNAČENÁ

PŘELOŽIL
MATOUŠ HÁJEK

MARTINA

OZNAČENÁ

MURPHY

DETEKTIV LUCY GOLDENOVÁ

**Kniha
Zlín**

THE BRANDED

First published in Great Britain in 2022 by Constable

Copyright © Martina Murphy, 2022

Translation © Matouš Hájek, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-259-1229-4

ISBN e-knihy 978-80-259-1231-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-259-1232-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-259-1230-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Conorovi a Caoimhe
s láskou*

PROLOG

15. července, Sarah

To její matka potřebuje pomoci, ne ona, uvažuje Sarah, zatímco přebíhá ulici a vyráží směrem na Westport. Ona to zvládne.

Matka ji předchozí večer vytočila dobřela. Přitáhla z hospody s nějakým olezlým chlapem, rozvalili se před ní na gauč a úplně ignorovali, že se zrovna dívá na *Love Island*.

Řekla jim, ať si zalezou někam do pokoje.

Matka se na ni rozeřvala: „Já tady platím nájem! *Tohle* je můj pokoj.“

Sarah nikdy v životě necítila takovou nenávist jako právě v tu chvíli.

A tak se rozhodla utéct. Ale nehodlala opakovat stejné chyby jako minule. Zaprvé ten chlápek, co předpovídá počasí, ten, co se líbí matce, tvrdil, že se blíží vlna veder, takže neskončí promočená ani zmrzlá na kost, až bude žebrat na ulici. Bude se slunit, chytat bronz. A do školy se nechodí, takže ani tady žádné nebezpečí nehrozí. Sociálka nebude zvonit matce u dveří a ptát se, proč má neomluvené hodiny.

Když Sarah odešla z domova poprvé, odvedli ji lidi ze sociálky, protože matka dostala v obchodě hysterák kvůli ceně sušenek. Umístili ji do věčně usměvavé pěstounské rodiny. Ale necítila se tam: všechno působilo příliš klidně, příliš falešně, příliš vypjatě. Utekla od nich a pár nocí strávila ve veřejné noclehárně, což byla obrovská chyba.

Tentokrát Sarah zkusí štěstí na ulici. Sedne si na most ve Westportu a bude se tvářit zbědovaně a smutně. Ideální průprava pro hereckou kariéru, až jednoho dne prorazí.

Právě tohle ji drží nad vodou: vědomí, že jednou bude mít tuhle část svého života za sebou.

Čeká ji pořádné dobrodružství.

1

Den první

Prvního srpna je zatím nejteplejší den celého léta. Obloha je jasná, bez jediného mráčku, slunce bílé a celá krajina až k modrým horám v dálce má kvůli zákazu zalévání, který platí už dva týdny, zlatohnědou barvu. Po obou stranách zahrady Johnnynho a Katherine se rozkládají vyprahlá pole, kam až oko dohlédne.

Bublinky ve sklenici perlivé vody, kterou držím v ruce, už vyčpěly – a stejně vyčpěly si připadám i já. Nejsme na tohle vedro stavěné. Ale Johnny a Katherine trvali na tom, že na vnuččiny křtiny pozvou snad dvě stě lidí, a na jihozápadně orientované zahradě se člověk před sluncem neschová. Úleva nepřichází ani v domě, ani pod velkým zahradním stanem.

Celé ty křtiny jsou fraška, pomyslím si a usrкну vlažné vody. Ani můj syn Luc, ani jeho přítelkyně Tani nevěří v boha, ale kdyby dítě nepokřtili, šušovalo by se o tom dlouhé měsíce. I moje matka, která je jinak docela tolerantní, z toho byla nervózní.

„Proboha živýho,“ řekla mi jednou večer, „jestli tu holku brzo nepokřtí, dojde si do toho kostela po svých a nechá se pokřtít sama.“

Držela jsem se stranou a doufala, že Luc s Tani si budou stát za svým, ale nakonec tlaku neodolali. A jak Tani řekla naposledy, když jsem ji viděla: „No co, party jako party, vždyť je to jedno.“

„Sama?“ Johnny Egan, Tanin táta, se přisune vedle mě a já se snažím nezčervenat. Když stojím tváří v tvář jemu nebo jeho ženě, stojí mě veškeré úsilí znít normálně. Chodila jsem s Johnnym pár let na střední, než se objevila Katherine, načančaná holka z Dublinu,

a přebrala mi ho. O pár let později můj exmanžel Rob připravil John-nyho s Katherine se svým pověstným talentem o většinu úspor. A aby toho nebylo málo, můj osmnáctiletý syn si začal s jejích osmnáctiletou dcerou a přivedl ji do jiného stavu. Hotová sbírka katastrof.

„Máma nám šla akorát pro další drink,“ odpovím našťastí pevným hlasem. Nezaujatým pohledem musím připustit, že Johnny nezestárl zrovna do krásy. Občas to bývá spíš prokletí, když je člověk na střední hvězda. Připadá mi, jako by se pořád snažil udržet zdání něčeho, co kdysi měl, protože mu život nesplnil sliby, které mu tehdy dal. Opálení až moc výrazné, kalhoty příliš těsné a tuhle košili, modro-žlutou květovanou záležitost, jsem viděla u Luca ve skříni. Ale pořád na něm něco je, aspoň v mých očích. Možná proto, že byl moje první láska. A taky je ke mně mnohem milejší než jeho žena, i když to má nejspíš co dělat s tím, že jsem byla první holka, která mu ukázala podprsenku. „Povedená oslava.“

„To teda ani omylem,“ odsekne s úsměvem a podívá se na mě s pobaveným výrazem v modrých očích. „Odkdy jsi tak zdvořilá, Lucy Goldenová?“

Srdce mi poskočí a tváře zahoří. Proboha. Kéž bych mohla říct, že je to nával horka, ale není. Je to tím jeho úsměvem, jako by mi bylo zase patnáct. Chybí mi ten věk. Ale sakra, Lucy, napomínám se, tohle není ten kluk, do kterého ses kdysi bláznivě zakoukala. Tohle je chlap, který si vzal nafoukanou krávu, tak co na něm může být tak úchvatného?

„Mně se tu líbí.“ Zním jako jeptiška.

Zahlédnu matku, jak si v podpatcích razí cestu k nám. Úkol přinést mi další drink nesplnila, protože v náručí drží Sirocco, moji osmiměsíční vnučku – nádherné dítě, příšerné jméno –, a jako nosiče drinků využila Luca.

Vypadá, že je mu ještě větší vedro a potí se víc než já. Má na sobě oblek z maturitního plesu, což se v den, kdy teplota šplhá ke třicítce,

ukazuje jako špatná volba. Najednou je mi ho líto: okolnosti ho vystřelily do světa dospělých dřív, než byl připravený.

„Ahoj, Johnny,“ volá máma. „Krásně se nám na to dneska vyčasilo, co říkáš? Křest byl nádherný. Ten nový kněz je ale strašný trotl, co?“ Usměje se na Sirocco, když to říká. „Strašný trotl,“ zopakuje pisklavým hláskem, až Sirocco spokojeně zabrouká. Pak se obrátí zpátky k Johnnymu. „Co to mělo být s tou vodou? Kolik toho na ni vylil? Měla jsem pocit, že ji chce utopit.“

Johnny se zasměje a mě to přenese zase zpátky do třetíku na střední. Vzpomínám, jak se Johnny hlučně proháněl po chodbách. Uši jsem měla tehdy naladěné na každý jeho pohyb. Bože, už hrozně dlouho ve mně nikdo takové pocity nevzbudil. A kdo ví, jestli je ještě vůbec někdy zažiju.

Po tváři mi stéká kapka potu, a když se ji pokusím setřít, prsty zavadím o jizvu. O tu ošklivě zkrabacenou kůži, kterou mi věnovala Ellen McKennaová, manželka jednoho z mých informátorů. Při procesu před deseti lety mu výměnou za svědectví nabídli ochranu svědků. Jeho žena odmítla odejít a obvinila mě, že jsem jí rozbila manželství a připravila syna o otce. A tak za mnou přišla na stanici a chrstla mi do obličeje kyselinu – mně zůstaly jizvy a její syn přišel i o matku. Rychle ruku stáhnu, nechci na to upozorňovat.

Uvědomím si, že na mě máma mluví a že jsem se úplně odpojila. „Tvůj telefon,“ říká, nejspíš už potřetí. „Lucy, zvoní ti telefon.“

Dneska ne, pomyslím si. Dneska mám volno.

Vytáhnu mobil z kabelky a vidím, že volá Dan, jeden z detektivů, se kterými pracuju, a asi můj nejbližší přítel na oddělení. Musí to být důležité, protože jsem mu výslovně řekla, ať mi za žádných okolností nevolá.

„Sakra,“ držím zvonící telefon, „nejspíš to budu muset vzít.“

Odejdu do klidnějšího kouta zahrady. Za tohle bych Dana nejradši zabila. Jasně, Luc chápe, že je to moje práce, ale ani tak není snadné opustit ho pokaždé, když se něco semele. A ke všemu dneska...

„Dane,“ pozdravím ho, když přijmu hovor. „Doufám, že máš fakt dobrý důvod.“

„Našli tělo.“

„Kde?“ V dálce začne někdo falešně vyřvávat *The Fields of Athenry*.

„Lough Acorrymore. Zajedu pro tebe. Ta oslava zní celkem děsně.“

„To si ani neumíš představit.“

„Za dvacet minut tě vysvobodím,“ řekne a zavěsí.

Vrátím se k Lucovi a mámě. Johnny už si povídá s Milem McGrathem, Katherine je do něj zavěšená, jako by jí patřil. Tani mluví s Lucem. Máma se věnuje sousedce, která se rozplývá nad Sirocco.

„Už toho mám tak akorát...“ Tani se zarazí, když k nim dojdou.

„Moc mě to mrzí. Musím jet, nepočká to.“ Doufám, že v mém hlasu neslyší úlevu. Celá tahle oslava byla úmorná: dívat se, jak se Luc snaží zapadnout do nové rodiny. A doufat přitom, že zůstane sám sebou. „Promiň, Lucu.“

„V pohodě.“ Luc se na mě kysele usměje. „Taky bych nejradši zmizel.“

Tani se zachichotá.

„Nechovej se nevděčně, Lucu.“ Mám pocit, že ho musím pokárat. „Tanitina rodina věří v boha, tak to prostě ber tak, jak to je.“

K mé smůle se zpěvák zrovna v tu chvíli odmlčí. Můj hlas se rozlehne všude kolem. Hlavy se otočí naším směrem a Luc začne funět smíchy.

Máma, která to slyšela, dělá jakoby nic. „Bůh je prima chlap,“ pronese.

Ted' už se Luc třese potlačovaným smíchem. Podám mu klíčky od auta, aby mohli s mámou odjet domů, a zmizím.

2

Najdu si stinné místo pod stromem naproti domu a čekám na Dana. Všichni jsou na křtinách, takže venku na ulici nikde nikdo. Odtáhnou si halenku od těla, protože se na mě příšerně lepí a jasně se mi pod ní rýsuje podprsenka. Vedro je dusivé, vzduch bez hnutí. Jako by ptáci i hmyz rezignovali a stáhli se, dokud se neochladí. Silnice se v oparu vlní a slunce mi spaluje kůži. Vytáhnou z kabelky krém a pořádně si jím namažu nohy. Vůně léta.

Přemýšlím o těle, které našli. Něco mi říká, že to nebude žádná rutinní rychlovka. Kvůli takovému případu by mi Dan nevolal. Předpokládám, že mi to vysvětlí cestou. V tomhle rozpáleném odpoledni se nic ani nehne, takže Dana slyším už z dálky: předení motoru, když se pomalu přibližuje, mihotavý obraz auta, které se vyhoupne přes horizont, i žár, co z něj sálá, když zastaví vedle mě.

„Vedro, co?“ ušklíbne se, když si vlezou do příjemně chladného interiéru. „Připoutej se. Jedeme k Lough Acorrymore.“

Lough v irštině znamená jezero a Lough Acorrymore je přehradní nádrž pro ostrov Achill. Nazývat ho přehradou by ale nebylo fér. Je to nízko položené jezero, obklopené nádhernými útesy. Dá se k němu docela snadno dojet autem, což je pro nás úleva. Díkybohu nemusíme k místu nálezů několik kilometrů pěšky, což se jinak na Achillu klidně může stát.

„Tak povídej, co pro mě máš,“ oslovím Dana, když se rozjede směrem k ostrovu.

„Volal William. Neměl moc informací. Jen říkal, že nějaký turista při rybaření zachytil vlasec o něco ve vodě. Snažil se to vytáhnout,

ale asi tři metry od břehu se mu vlasec přetrhl. Tak ten rybář vlezl do vody, nic nenašel a rozhodl se zavolat místní partě.“

„Kvůli tomu, že se mu o něco zachytil vlasec? To museli mít na stanici radost.“

„Kluci se prý smáli jak blázni, ale Kev řekl, že se tam zajede podívat, protože mu bylo vedro a chtěl se vykoupat.“

„Můj bože...“

„Jo. Takže přijede k jezeru a skočí do vody.“

„Kev Deasy skočil do vody?“

„Muž mnoha talentů,“ odtuší Dan. „Po chvíli se mu podařilo nahmatat kufr, vytáhl ho na břeh a uvnitř našel tělo.“

„Ježíši.“

„Já vím, skoro bys řekla, že jsme v Dublinu,“ řekne Dan napůl v žertu. „Kev pak zavolał posily a nechal místo uzavřít. Zavolał i Joea. Ten z toho moc nadšený nebyl, užíval si zrovna s manželkou víkend ve dvou. Ona se ho určitě ráda zbavila. Umíš si to představit?“ Dan se zašklebí a já se zasměju.

Joe Palmer je patolog, protivný jako čert. Je hrubý a nepříjemný, ale svou práci dělá dobře.

„Už něco víme o tom těle?“

„Ne. Ale jestli sebou nepohneme, bude z toho mediální cirkus. Vzhledem k tomu, kolik se tu motá turistů, to určitě brzo praskne. Než se nadějeme, budeme mít za zadkem tu slídlíku Stacy.“

Říká to jako vtip. Stacy je místní novinářka, kterou nedávno povýšili na hlavní reportérku v *Ostrovních zprávách*, hlavně díky exkluzivním informacím, které ze mě vytáhla během posledního velkého případu. Je dotěrná jako komár a na rozdíl od všech ostatních novinářů odmítá volat na tiskové oddělení gardy.

Přejedeme na Achill, dáme se po hlavní a taky jediné silnici směrem na Keem Bay a pak Dan odbočí doprava na úzkou klikatou cestu označenou nápisem „Přehrada“. Jede po ní, dokud nás nezastaví

policista, který nám řekne, ať zaparkujeme a zbytek dojdeme pěšky. „Pořádný kordón,“ poznamenám.

„Jo.“ Podá nám ochranné overaly. Jako vždycky zbyly jen velikosti XXL. Natáhnu si svůj a brblám, že na ženské u policie nikdo nemyslí. Jako obvykle bez odezvy.

„Je tu šéf?“ zeptá se Dan, zatímco nás policista zapisuje na místě nálezu.

„Jo.“

Detektiv inspektor je William Williams, kterého jsem trochu víc poznala při našem posledním velkém případu. Není to s ním jednoduché: dělá věci po svém, na nějaké sblížování si nepotrpí a nováčky spolehlivě vyděsí k smrti. Ale je přímočarý a férový a na nic si nehraje. Toho si vážím.

„Je dobře, že je tady William,“ poznamená Dan a sleduje, jak se snažím přetáhnout overal přes podpatky. „To asi znamená, že ho jmenovali vrchním vyšetřovatelem.“

Doufám, že jo. Na řízení vyšetřování je skvělý. Nic mu neunikne. „Řekněte lidem, co mají dělat a proč,“ řeknu a napodobím jeho známou hlášku docela věrně.

Dan odfrkne smíchy. „Kdyby ti to u gardy nevyšlo, můžeš se živit jako jeho imitátorka. Spousta kluků by za to ochotně zaplatila.“

„Povedu to v patrnosti.“

Kordón je široký, táhne se od silnice až k vjezdu na parkoviště u jezera a zhruba padesát metrů na obě strany. Forenzní technici mají plné ruce práce a zrovna dorazili i potápěči.

„Tak jo,“ otočím se k Danovi. „Podíváme se, co tu máme.“

O chvíli později stojíme s Danem na břehu a díváme se na rozkládající se tělo, zřejmě mladé dívky, pevně zabalené v průhledném, zakrváceném pevném igelitu, stočené do klubíčka ve středně velkém kufru. Takový na pásu na letišti člověk nepřehlédne, je skořepinový, zářivě

modrý. Tělo je zjevně nahé, drobné, s hnědými vlasy. Z plastu vytekla krev a rozlila se do vnitřku kufru.

Na to, že ji vytáhli z vody, je překvapivě suchá.

Nekonečně dlouho mlčíme.

„Do prdele,“ zašeptá nakonec Dan. „Vždyt je to dítě.“

„Je docela dobře zachovaná,“ ozve se za námi patolog Joe Palmer. Ani on nezní tak odměřeně jako obvykle. Možná má ten chlap přece jen srdce. Postaví se vedle nás. „Ten, kdo ji tam hodil, si neuvědomil, že takový vodotěsný kufr nám pomůže.“

„Můžeš nám už říct něco k tělu?“ zeptám se.

„Moc ne, dokud ji nedostaneme ven. Přes ten igelit, ve kterém je zabalená, to není moc dobře vidět, ale zdá se, že ji někdo bil do obličeje. Vidíte tady tu lícní kost? Je roztržštěná. Některá z těch zranění mohly způsobit i pohyby kufru, jak ve vodě tloukl o dno, ale tohle jezero,“ otočí se a podívá se na hladinu, „není zrovna proslulé silnými proudy. A ten kufr je skořepinový, takže byla aspoň částečně chráněná.“

„To jo,“ přikývnu. „Ještě něco?“ Je neuvěřitelně vstřícný. Možná mu ten víkend s manželkou trochu obrousil hrany.

„Jen to, že není ve špatném stavu, takže z ní dostaneme spoustu stop. Tohle by měla být brnkačka, Lucy. Tak to neposerte.“

Měla jsem tušit, že to z jeho strany byla jen předehra. „Přijdu na pitvu,“ odpovím, „tak to taky neposer.“

Dan zadrží dech. Ten zbabělec se Joea bojí mnohem víc než já. Ale ačkoli zním navenek drsně, uvnitř jsem takhle malinká, když Joe přimhouří oči.

„Tak se uvidíme, detektiv seržante Goldenová,“ řekne. „A teď mě omluvte, jdu se věnovat svojí práci.“

„Kretén,“ zamumlám a otočím se zpátky k dívce. Dřepnu si a zakryju si ústa před zápachem. Vypadá tak na patnáct. Kdo jsi? Komu chybíš? Komu zlomíme srdce, až jim zavoláme, že jsme tě našli tady?

„Potřebujeme otisky, pokud je půjde sejmout, a co nejdřív DNA. A taky fotku toho kufru na večerní poradu,“ řeknu.

Dan přikývne. „Někdo ji určitě postrádá.“

Narovnám se, nohy se trochu brání. „Jdi zařídit ty fotky. Promluv s Williamem a zjisti, co a jak. Já sundám overal a vezmu si na slovíčko toho rybáře.“

Rybář pochází z Cavanu. Je mu dvaadvacet, ale vypadá mladší. Jmenuje se Peter, jenže to vyslovuje *Péτρ*, s tím plochým přízvukem, který je pro tenhle kraj typický. Když se přiblížím, nejistě se na mě usměje a trochu se posune, abych se vedle něj vešla na hladký kámen, který si našel. Nepůsobím zrovna důstojně ani jako zodpovědná vyšetřovatelka, když se v podpatcích a krátké sukni snažím posadit. Vsedě už si ji navíc ani nemůžu stáhnout níž a stehna se mi rozlijí do stran. Vůbec netuším, jak se pak zase zvednu. Zpoza pasu sukně vytáhnou blok a propisku.

„Vím, že to pro vás musel být šok, Petere,“ řeknu.

Střelí opatrným pohledem ke kufru.

„Moc mi pomůže, když mi popíšete, co se stalo. Udělám si pár poznámek, je to standardní postup. Později budete muset podat i oficiální výpověď.“ Povzbudivě na něj kývnu. „Jen do toho, vlastními slovy. Co se stalo?“

„Dobře,“ řekne a na chvíli se odmlčí, aby si srovnal myšlenky. Tenhle typ svědků mám ráda, jejich výpovědi bývají přehlednější. Má takový měkký, táhlý přízvuk. „Ráno kolem půl šestý jsem naložil auto a vyrazil sem na ryby. Rád jezdím každej tejden někam jinam a tohle místo mi připadalo stejně dobrý jako každý jiný.“

„A v kolik jste sem dorazil?“

Třesoucí se rukou si promne kořen nosu a mně ho je líto. Je to ještě kluk. „Tak kolem devátý,“ řekne nakonec. „Přesně nevím. Když jsem přijel, byl jsem tu sám a začal jsem si chystat pruty. Navázal mušky a tak. Rybaříte?“

„Ne, nerybařím.“

„No jo, člověk si u toho skvěle vyčistí hlavu.“ Po těch slovech zavládne ticho, jako by mu došlo, že pro něj rybaření odteď už nebude jako dřív. „No...“, pokračuje po chvíli, „chytal jsem docela dlouho, pár hodin, a moc nebraly. Asi tím vedrem, vody je v řekách málo a tak. Pak jsem nahodil znova, trochu dál, tentokrát s jiným háčkem, a ucejtil jsem tah. Hned jsem věděl, že to není ryba, protože se to nehejbalo, ryba by se hejbala, ale zároveň mi došlo, že to není ani kámen, protože se to s vlasem pomalu přibližovalo. Tak jsem navíjel a zvedl prut, abych viděl, co to je, a byl to ten kufr. Pěkně jsem se lek, to vám řeknu. Jenže pak se vlasec přetrhl a říkal jsem si, že mám dvě možnosti. Buď budu dál chytat, nebo zavolám vám. Zkusil jsem ještě vlízt do vody, ale nenašel jsem ho. A přišlo mi to podezřelý. Tak jsem zavolał na stanici na Achillu a tamten chlap,“ ukáže na vysokého hubeného kluka za kordónem, jehož holá záda se rychle barví doruda – Kev Deasy, uvědomím si –, „přijel a hned se svlíknul do trenek a skočil do vody. Netrvalo mu to dlouho a kufr našel. Pak mě poslal stranou, když ho otvíral. Ještě jsem neviděl nikoho tak zblednout... a pak jsem se podíval a...“ Zavrtí hlavou. „Je to strašný.“

„To teda je.“ Položím mu ještě pár otázek, koho a co viděl, ale vypadá to, že tělo bylo ve vodě minimálně několik dní, ne-li týdnů, takže je nepravděpodobné, že by si mohl všimnout něčeho podstatného. Nakonec mi dá svoje kontaktní údaje a vstane.

„Díky, Petere, ozveme se.“

Když odejde, vyškrábu se na nohy a zamířím ke Kevovi. „To byl teda nález.“

Přiběhne ke mně. „Chudák holka,“ řekne jen, jeho obvyklá veselost je pryč. „Chápeš, že tohle někdo udělá?“

„Namazal ses?“ zeptám se.

Mávne nad tím rukou. „Opaluju se, nepotřebuju to. Povede vyšetřování zase William, Lucy? Myslíš, že by mě vzal do týmu?“

Řekla bych, že je žhavý kandidát. Při posledním vyšetřování nás příjemně překvapil, bystrý jako rys, umí se na věci podívat z jiného úhlu. Usměju se. „Když si vezmeš košili, tak možná.“

Rozzáří se. „Jdu si nějakou najít.“

„Nevěděla jsem, že se umíš potápět.“

„Plavu v jezerech odmala. Máma mi říkala *potápko*.“

Vypřsknu smíchy a on se mile zazubí.

Zapátrám pohledem po Danovi a zahlédnu ho opodál s Williamem. William stojí s rukama v kapsách a dívá se přes hladinu. Nezaujatému pozorovateli by připadal uvolněný, ale z vlastní zkušenosti vím, že vnímá každý detail. Má skoro fotografickou paměť.

„Zajdu za šéfem,“ řeknu Kevovi. „Připrav vyšetřovací místnost, uvidíme se na stanici.“

„Jasně.“

* * *

„Ahoj, šéfe,“ řeknu a bosa si k němu razím cestu s botami v ruce. „Neviděla jsem tě, když jsem přijela.“

„Mluvil jsem s forenzními techniky. Proboha živýho, nemůžu uvěřit, že Kev Deasy ten telefonát fakt prověřil. Asi byl na stanici klid.“

„A vedro.“ Usměju se a pak se zeptám: „Povedeš to jako vrchní vyšetřovatel?“

„Jo. A chci tebe i Dana v týmu.“

„Super. Díky, šéfe.“

„Budeme mít sedmičlenný tým a...“

„Sedmičlenný? Určitě bude potřeba víc.“

„Prosím?“ Zarazilo ho, že jsem mu skočila do řeči.

„Aspoň deset lidí, ne?“

Neodpoví, jen nechá ticho dál bobtnat. A já ho jako pitomec přispěchám zaplnit. „Ta holka si zaslouží to nejlepší, co jí můžeme dát.“

„Souhlasím. Proto jsem na případ nasadil tebe, Lucy.“ Jeho hlas zní tvrdě. Ale očima se mi vyhýbá.

Dan mě dloubne prstem do zad, varuje mě, ať toho nechám.

„Podívej, šéfe, nemáme totožnost, nevíme, kdy ji zavraždili, nevíme, kde k tomu došlo, neznáme motiv, nemáme vražednou zbraň. A viděls to tady. Není tu žádná kamera. Mohl ji sem přivést a odhodit kdokoliv odkudkoliv. Tělo tu mohlo ležet měsíce, roky, nemáme tušení. A navíc...“

„Byla tady maximálně dva měsíce,“ odtuší.

„Prosím? Cože?“ A pak udělám tu nejhorší možnou věc, zasměju se. „A jak to víš?“

Dan tiše zakňučí, ale ignorujeme ho.

„Šéfe,“ dodám slabě. Pak tišeji, s mnohem větším respektem: „Jak jsi na to přišel, šéfe?“

Nejsem si jistá, jestli v jeho očích zahlédnu pobavení, ale nejspíš se pletu. „Už jsem viděl těla v tomhle stavu,“ odpoví. „Není na tom tak špatně, aby byla ve vodě déle než pár měsíců. A když jsem trochu přitlačil na Joea, vypadlo z něj, že se tělo rozkládalo přímo ve vodě, takže to nejspíš vychází nanejvýš na ty dva měsíce.“ Krátce se usměje, pohledem ale zase rychle uhne. „Takhle o tom uvažuju, Lucy. Ještě něco?“

Polknu. „Ne, šéfe.“

„Fajn. Vraťte se na stanici a zjistěte, jak to vypadá s vyšetřovací místností. Máme taky Keva, pokud neumře na úžeh, Larryho a Bena z Balliny. Pracovali jste s nimi na posledním případu. Larry je jednička na kamerové záznamy. Ben bude užitečný, když přestane neustále řešit svoji příšernou exmanželku. A pak ty dva břídily z Balliny, Micka a Susan, když je tak miluješ. Takže včetně tebe a Dana je vás sedm.“

Ignoruju tu poznámku o Mickovi a Susan: kdyby si opravdu myslel, že jsou k ničemu, nebral by je do týmu. Oceňuju na něm, že dává lidem šanci. I když Mick a Susan před pár lety jeden případ u soudu

zvorali a nějakou dobu byli všem pro smích, on je postupně zase začleňuje. To by udělal málokdo.

„A koordinátor?“ zeptám se.

„Koordinátor případu bude Jim D'Arcy. A využijeme i kohokoli dalšího, kdo se bude chtít zapojit. Jordy se občas hodí, i když se tváří, že je mu všechno jedno. Pustte se do toho.“

„Jasně.“

Pak se upřeně zadívá kamsi do dálky a tónem, jaký jsem u něj snad ještě neslyšela, dodá: „Možná by sis na tu poradu měla přes sebe něco přehodit.“

Podívám se dolů. Ježíši. Halenku mám úplně promočenou. „Jasně, Williame.“

S maximální důstojností, jaké jsem schopná, se otočím. Jakmile jsme z dohledu, praštím Danovi pěstí do ruky.

„Au! Za co to bylo?“ Tře si ruku a tváří se ublíženě.

„Měl jsi mě upozornit, jak vypadá moje halenka.“

„Chtěl jsem ti půjčit sako, ale pak jsem si řekl, že když půjdeš za Williamem takhle, splní ti všechno, o co si řekneš.“

„Jdi do hajzlu.“

Směje se celou cestu zpátky k autu.

4

Vyšetřovací místnost ten večer před poradou praská ve švech. Kromě našeho týmu jsou tu i gardaí a detektivové z jiných okrsků, kteří mají zrovna volno – vražda je vždycky velká věc a mladá dívka hozená v kufru do jezera ještě větší. A pokud se ukáže, že je oběť nezletilá, zasáhne nás to všechny. A snad nás to i nakopne.

Vzduch je dusný. Je cítit vedrem, potem a kávou. Dan otevře okno, ale vůbec to nepomůže.

Tabule rozestavěné v přední části místnosti budou sloužit k záznamům o průběhu vyšetřování. Postupně se budou plnit informacemi. Kev nám sehnal i projektor.

„Díky, že jste dorazili i o víkendu,“ přivítá přítomné William a postaví se. Mluví tiše, ale v místnosti se skoro okamžitě rozhostí ticho. Má v sobě ten vzácný typ autority, který ho podle mě jednou dostane hodně vysoko. Stojí zpříma, ruce v kapsách, a brouzdá pohledem po místnosti. Má na sobě stejný oblek jako předtím, ale nevypadá ani zpoceně, ani zmačkaně, působí úplně klidně a uvolněně. „Tak jo, než si rozdělíme úkoly, pár slov k případu. Jak víte, dneska bylo v jezeře Lough Acorrymore nalezeno tělo, podle všeho velmi mladé ženy nebo nezletilé, zabalené v kufru. V tuhle chvíli neznáme její totožnost a její zjištění je naše hlavní priorita. Dokud nezjistíme, kdo to je, budeme přešlapovat na místě. Jakmile zjistíme její totožnost, bude potřeba přidělit specialistu na kontakt s rodinou. Tahle práce je zásadní. I když to může být někdy otrava, dělejte ji pořádně. Nepouštějte se do ničeho, pokud jste unavení nebo máte kocovinu.“ Někdo

se potichu uchechtne a William se podívá tím směrem. „Myslím to vážně,“ řekne a mladá policistka zrudne. William střelí pohledem k Danovi. „Dane?“

Dan zapne projektor a na prázdné zdi za Williamem se objeví zvětšená fotografie oběti. Kvalita snímku je dobrá, detailní, i přes igelitový obal je vidět každá vráska a záhyb její kůže. Je taky vidět, jak je poškozená drobná. Označovat oběť násilí jako poškozenou je podle mě strašný eufemismus, když si představím, co se jí stalo. Ale vím, že ten obraz se všem v místnosti vryje do paměti, a o to přesně jde. William nechá chvíli mluvit promítnutý obraz a pokračuje: „Poškozená je velmi mladá, jak vidíte. Zatím nevíme, jak zemřela. Pitva proběhne zítra. Zúčastní se jí detektiv seržant Lucy Goldenová a garda Susan Blakeová.“

Zprostřed místnosti se ozve tiché vyjeknutí. Susan. Zoufale se podívá na svého kamaráda a občasného partáka Micka, který předstírá, že si ničeho nevšiml. Pitvy nemá rád nikdo, zvláště ne ty, které vede Joe Palmer. Zdá se, že ho baví přihlížející znechucovat. Odešli od něj i otrlí medicí. Na Joea nejlíp funguje zachovat kamenný výraz a nechat se rozhodit. Nejsem si jistá, jestli toho Susan bude schopná.

„Koordinátorem případu bude Jim,“ pokračuje William, „a já celé vyšetřování povedu. Jako *vrchní vyšetřovatel*.“ Obě slova zdůrazní. „Chci o všem vědět. Je to jasné?“ Lidé přikývnu a on se otočí ke mně. „Lucy?“

Na velké proslovy nejsem. Jako dítě jsem se na vlastních narozeninových oslavách schovávala, nesnášela jsem být středem pozornosti. Problém s povýšením u gardaí je, že k práci prostě patří i veřejné vystupování. A umění tahle vystoupení zvládat není radno podcenit. Člověk musí mluvit jasně a k věci, aby nevznikaly zbytečné nejasnosti. Musí vzbudit důvěru, vyvolat v ostatních pocit, že ví, co dělá – což do určité míry i platí. Jenže průběh vyšetřování se nikdy nedá předvídat. A klapky na očích jsou zatraceně nebezpečná věc. Každý případ

je vlastně výprava do neznáma, ale existují postupy, které člověka vedou. Štěstí v tom hraje větší roli, než bychom si chtěli připustit, ale většinou rozhoduje poctivá policejní práce a dobrá komunikace. Než začnu, podívám se na fotografii té dívky, abych se srovnala. Nesmím ji zklamat. Takhle zemřít si nezasloužila.

„Máme tu,“ řeknu a s úlevou slyším, že můj hlas zní pevně, „případ, který vypadá jako vražda mladé ženy. Neznáme její věk, ale jedno víme jistě: zemřela příliš brzy. Někdo ji postrádá. Někdo pro ni truchlí. Jak říkal William, musíme co nejdříve zjistit její totožnost a umožnit její rodině se s tím vyrovnat. A potom zjistit, jak zemřela, a pokud za její smrt někdo nese odpovědnost, postarat se, aby za to zaplatil.“

Moje slova dopadnou do tak hlubokého ticha, až mám pocit, jestli jsem to nepřehnala. Ale pak vidím, jak Susan přikyvuje, a vím, že jsem se trefila. Občas se promítají záběry z místa, kde byla oběť naposledy viděna, nebo videa, na nichž se směje se svými dětmi – abychom si připomněli, že to není jen číslo, které na konci roku zapíšeme do kolonky „vyřešeno“ nebo „vyšetřování probíhá“, ale živý člověk, kterého někdo miloval. My máme jen fotku jejího zmláceného těla v kufru. Ale stačí to. „Jak už zmiňoval William, je teď důležité zjistit její totožnost. Zítřejší pitva nám snad ukáže i další směry, kterými se vydat. Kdo má trochu času nebo si může něco ukrojit ze svého volna a chce pomoci, budeme rádi. Lidí je málo.“

William po mně střelí pohledem, ale ignoruju ho a posadím se.

On se znovu postaví. „Jako první prověříme databázi pohřešovaných. Běloška, nejvýš kolem pětadvaceti. Micku, to je tvoje práce. S trochou štěstí budeme mít po zítřejší pitvě víc informací.“

„Jasně,“ řekne Mick.

„Našli jsme ji v tomhle.“

Dan promítne snímky kufru – jak vypadal při nálezů a jeho verzi staženou z internetu. „Jak vidíte, vypadá jako nový a z prvotních zjištění vyplývá, že jde o nedávný model, který je v prodeji teprve

dva měsíce. Je ale cenově dostupný a prodává se dobře. Potřebujeme zjistit, kolik kusů se prodalo, kde se prodaly a pokud možno i komu. Keve, vezmeš si to na starost? Zkus zjistit platby kartou, případně kamerové záznamy. Víš, co a jak.“

„Jasně.“ Kev nepůsobí tak bezstarostně jako obvykle. Možná za to může spálená kůže, která mu rudne pod modrou košilí.

„Fotku kufru ukážeme zítra na tiskovce,“ pokračuje William. „Požádali jsme o urychlené zpracování všech otisků, jak oběti, tak případného pachatele. Jakmile je budeme mít, projedeme je přes AFIS a snad se nám povede identifikovat ji nebo pachatele.“

Pochybuju, že by ta dívka byla dost stará na to, aby měla otisky v automatizovaném systému identifikace otisků prstů. Ale u takového případu člověk zkouší všechno. Pokud ale získáme otisky pachatele, je šance, že už v systému budou.

„Jakmile budeme mít DNA oběti,“ pokračuje William, „projedeme ji přes databázi. Snad budeme mít štěstí. Bene, forenzní věci máš na starost ty.“

„Jasně.“

„Obcházení domů,“ řekne William. „Jak víte, u Lough Acorrymore není moc domů, ale auta projíždějícího v noci si někdo mohl všimnout. Kdo si to vezme?“

Pár kluků zvedne ruku, včetně Matta, který s námi dělal i na posledním případu.

„Zaklepejte na každé dveře. Když tam nikdo nebude, vraťte se později. Pokud je to pronájem, zjistěte jména všech, kdo tam bydleli v posledních dvou měsících. Nechci žádné detektivy po telefonu, mluvte s lidmi osobně. Je to jasné?“

Ti, co mají na starosti obcházení domů, přikývnou.

„Zítra nebo pozítří bychom měli mít i podobu oběti,“ pokračuje William, „a dáme ji do médií. Někdo tu dívku zná. Larry, ty si vezmeš na starost kamerové záznamy, pokud nějaké najdeme. Tělo hodil

někdo do vody nejpozději před dvěma měsíci. Zítra bychom mohli mít přesnější časové určení. Ten, kdo ji tam nechal, to místo znal. Vybral ho, protože je odlehlé, schované za útesy. Joe Palmer se domnívá, že se do vody dostala krátce po smrti. Potřebujeme záběry aut, která v noci projížděla po ostrově, hlavně v okolí jezera.“

Larry se zatváří otráveně.

„Já vím. Nebude to lehké.“

Projdeme zbytek úkolů a rozdělíme je.

Ozve se šoupání nohama a tlumený hovor, jak se lidé chystají odejít. „Ještě jedna věc,“ zavolá William a já se v duchu připravím na jeho proslov o tom, že si nemáme nic domýšlet. Myslela jsem, že nám to tentokrát projde, a v duchu si povzdechnu. Nejspíš nejsem sama. Místo toho nás ale překvapí: „Jděte domů a vyspěte se, dámy a pánové, budete to potřebovat.“

Průvod se začne hrnout ke dveřím.

„Tak zítra, Lucy,“ řekne William, vezme si sako ze židle, poplácá kapsy, jestli má telefon, a rozloučí se. Nakonec dodá: „Užij si pitvu.“ Krátký, vzácný úsměv. „A postarej se o Susan.“

„Susan to zvládne,“ odpovím. „Stejně jsi jí měl říct, že půjde se mnou.“

„Ale vůbec. Prospěje jí to.“ Mávne rukou nad mojí námitkou. „Večer chci hlášení.“

„Jasně,“ zamumlám.

Když odejde, zůstaneme v prázdné místnosti jen já a Dan. Najednou tu všechno působí ošuntěle, vzduch ještě dusněji. Posbírám si papíry, zatímco Dan vypne projektor. Potřebuju, aby mě hodil domů.

„Vypadá to, že šéf má pro tebe docela slabost,“ poznamená Dan, když scházíme po schodech do chodby v přízemí.

Vpravo jsou dveře na recepci a do kuchyňky, vlevo dvě výslechové místnosti a zadní východ na parkoviště. Otevřu dveře a do tváře mě praští horký vzduch. „Ten chlap nemá slabost pro nikoho.“

„Kdyby se na něj takhle podíval kdokoliv jiný a poznamenal, že máme málo lidí, pěkně by si ho podal.“ Dan se zasměje, odemkne nenápadné služební auto a já si sednu na místo spolujezdce. Takle auta nejsou nic moc, ale teď jsem tak unavená, že je luxus nechat se vézt.

„Nevím o tom, že bych se na něj nějak významně podívala,“ zalžu a zavřu oči. Vedro je k nevydržení. „Ale i kdyby. Když se nám na případ přihlásí další lidi, jenom dobře. Ta fotka s ním pohnula, všimnul sis?“

„Ne, nevšimnul. Sotva se na ni podíval.“ Motor naskočí a Dan zapne klimatizaci.

„Právě,“ řeknu. „Nepodíval se na ni ani jednou. Není to zvláštní?“

„Připadá mi to především krutý,“ odsekne, vyrazí od stanice a napojí se na silnici směrem na Keem.

„Myslím, že se na ni nedokázal podívat.“ Dan po mně strelí nevěřícím pohledem, tak pokračuju. „Vzpomeň si, jak se choval u jezera. Viš, jaký je obvykle na místě činu – obhlíží tělo, prochází okolí, mluví s techniky. Tentokrát byl nahoře na skále, mimo kordón, co nejdál. Připadalo mi to zvláštní, ale říkala jsem si, že to jenom zpracovává.“

„Takže William má problém dívat se na mrtvá těla mladých holek. To není nic neobvyklého.“

„Je to detektiv. Dívat se na mrtvá těla má v popisu práce.“

Dan nic neříká a chvíli jen sledujeme silnici, která se vine před námi. Míjíme skupinky lidí: rodiny na dovolené, mladé, co přijeli surfovat, místní, všichni se vracejí po večeru stráveném venku. Vzduchem se nese smích i opilé, veselé hlasy. Měsíc visí na obloze jako dokonalý kruh mezi hvězdami. Na západě je letos opravdu krásné léto. Slunce tu nemáme často, ale když už, není lepší místo, kde ho zažít. Otočím se k Danovi. „Je to trochu podivín, nemyslíš?“

„William?“

„Jo.“

„To je slabé slovo.“ Dan se pousměje. „Proč tě to tak zajímá?“

„Jen tak. Nedokážu ho přechíst.“

„To nedokáže nikdo. Šetři energii na ten případ,“ doporučí mi Dan.

„Je zvláštní, odměřený a strohý, ale zároveň je...“ hledám správné slovo, „vlastně laskavý. Vzpomeň si, jak se zachoval, když jsi loni o Vánocích skončil v nemocnici.“

„Jo, choval se slušně. A to, že jsem s Franem, mu očividně nevadilo.“

„Proč by mělo? Není to jeho věc.“

Dan mlčí. Svoji sexuální orientaci vždycky skrýval. William se o tom dozvěděl při našem posledním případě, ale nikomu dalšímu to neřekl. Myslím, že Dan trochu doufal, že se to rozkřikne a on s tím konečně bude moci ven. Jenže William zjevně není typ na klevetění v kuchyňce. A dokud Dan nepřivede Frana mezi ostatní, kolegové se to nedozví.

„Myslím, že tu holku identifikujeme docela rychle,“ přeruší Dan moje myšlenky.

„Jo.“ Nastavím klimatizaci na maximum. „Jestli ji vezli autem, někde tu jezdí kufr, který bude plný DNA, když ho najdeme.“

Neřekne to, co se nabízí: že to auto už může být dávno pryč, sešrotované, spálené. Nebo vyčištěné bělidlem. Prostě musíme doufat.

„A byla tak mladá. Takovou holku by většina lidí nahlásila jako nezvěstnou. Bude v evidenci.“

Jakmile dorazíme do Keelu, zmlkneme. Silnici odsud dál do Keemu Dan moc nemusí: je klikatá, úzká a strašně vysoko. Tak vysoko, až má člověk pocit, jako by visel na úpatí hory. A v noci, kdy se tu můžou potulovat ovce, vyžaduje maximální soustředění. Nakonec sjedeme dolů a cítím, jak z Dana padá napětí, jako by se uvolnila natažená pružina. „Od jezera to sem nemáš zas tak daleko,“ poznamená, když zastaví před mým domem, který stojí přímo u Atlantiku.

Než stihnu odpovědět, ve dveřích se objeví máma – zjevně slyšela auto – a vypadá rozrušeně. Co se zase děje?

„Promluvíme si zítra po pitvě,“ řeknu Danovi a vystoupím. Krátce zatroubí, zamává mně i mámě a vyrazí zpátky v opačném směru.

Máma se ke mně přidá. „Neuhodneš, co se stalo,“ řekne. „Byl tu Rob.“

Na kuchyňském stole leží malý čtvercový balíček, převázaný tenkou růžovou mašlí. Přání, které k němu bylo přilepené izolepou, leží vedle otevřeného.

„Stálo tam *Malá Goldenová*, tak jsem si řekl, že to bude asi pro Si-
rocco,“ říká Luc.

„Dobrá dedukce.“ Snažím se situaci odlehčit, ale zním spíš napjatě.

„Rob to sem musel přinést, když jsme byli na křtinách.“ Matka podotkne, co už je všem beztak jasné. „Nemá zákaz tě kontaktovat?“

„V kolik jste se vrátili?“

„Kolem osmé.“ Na chvíli zapomene na svoje rozrušení a dodá: „Johnny se pohádal s Tani, pak Katherine Tani vynadala a ta našťvaně odešla pryč. Bylo to docela nepříjemné a všichni se začali rozcházet.“

Normálně bych vyzvíдалa detaily, ale tahle návštěva podvodníka Roba, mého bývalého manžela, je až moc znepokojivá.

„Rob tu byl někdy mezi třetí a osmou.“ Vezmu do ruky přání. Na obrázku je spokojené miminko v nadýchaných růžových šatech a nápis „Vítej na světě, holčičko“. Uvnitř je Robovým okázalým, kudrnatým písmem napsáno: „Mé vnučce – dárek od dědy Roba.“ Okamžitě si vzpomenu na chvíli, kdy jsem jeho písmo viděla naposledy. Poslal mi dopis z vězení a prosil mě, abych ho přišla navštívit. Neodpověděla jsem, tak poslal další, který jsem ani neotevřela. Asi po pěti letech dopisy ustaly. Loni ho ale pustili, když si odseděl trest, a podle jednoho detektiva z Dublinu, se kterým se znám, ještě před pár měsíci bydlel kousek za Castlebarem. Nicméně Rob není sexuální delikvent

a nikdo ho tedy nesleduje. Takže navzdory tomu, jak závažného zločinu se dopustil, rozsáhlého podvodu, nad kterým nikdy neprojevil lítost, zůstává úplně mimo hledáček. Nemůžu uvěřit, že měl tu drzost přijít ke mně domů, když jsme tu zrovna nebyli, a ještě si myslet, že je to v pohodě. „Jak věděl, že nebudeme doma?“ přemýšlím nahlas, otočím přání a všimnu si cenovky na zadní straně. Jedno euro. Určitě to koupil v nějakém levném krámě, škrt jeden.

„Možná to byla jen náhoda.“ Máma přede mě postaví hrnek čaje a pořádný kus dortu ze křtin. „Vzala jsem si ho při odchodu,“ svěří se. „Katherine má pocit, že všichni jedí stejně málo jako ona.“

Odsunu talíř s dortem. „To by jen tak neriskoval.“ Vím to jistě. „Dával jsi něco na sociální sítě?“ zeptám se Luca.

„No jasně,“ pokrčí rameny. „To se přece dělá.“ Přitáhne si můj dort a ukousne pořádné sousto. „Netuším ale, jak by se k tomu dostal.“

„Měl bys mít soukromé účty.“ Mám chuť dodat, že mu to říkám pořád dokola, ale radši tu poznámku spolknu.

„Vždyt mám.“

„Cože?“

„Nastavil jsem si všechno soukromé, jak jsi chtěla. Už dávno.“

To, že mě poslechl, mě na pár vteřin úplně odzbrojí a on se na mě přes stůl samolibě ušklíbne. „Můžu ten dárek otevřít?“

„Ne, nemůžeš!“ máma je pohoršená. „Okamžitě ho pošleme zpátky.“ Odsune mu ho z dosahu a on si otráveně povzdechne. Luc miluje dárky.

„Takže ho nemáš mezi kontakty na sítích?“ zeptám se.

„Ne, ledaže by si založil falešný profil a já ho omylem sledoval.“

„Cože? Ty běžně sleduješ cizí lidi?“

„Ne. Ale někdo si může vytvořit profil někoho, koho znáš, a vydávat se za něj, takže pak nepůsobí jako cizí. To se klidně mohlo stát.“ Zní naprosto bezstarostně. Otočí se k mámě. „Vrátím to, ale nechceme nejdřív zjistit, co v něm je?“

Taky jsem zvědavá. „Asi na tom nezáleží, když to vrátíme.“ Jenže to vrácení může být problém – vůbec nemám chuť se s ním setkat.

„Jestli ten dárek otevřeš, je to začátek něčeho, co už pak nepůjde zastavit,“ varuje máma temně, položí krabičku na stůl a odejde na druhou stranu kuchyně, jako by si nad tím chtěla umýt ruce.

Luc začne sloupávat izolepu.

„Prostě to roztrhni,“ doporučím mu. „Kdyby se ptal, řekneme, že jsme otevřeli dárek dřív než přání.“

Z rohu se ozve mámino nesouhlasné odfrknutí.

Luc strhne papír a pod ním se vyloupne malá krabička. Otevře ji a podá mi ji. Uvnitř je maličký zlatý prstýnek, tradiční *Claddagh*. Typický Rob, zoufale nepraktický.

„Když dáš tohle dítěti, akorát to spolkne.“ Protočím oči.

„Nedokáže vybrat ani pořádný dárek pro miminko,“ poznamená máma a já krabičku zaklapnu.

„Tak a je po překvapení.“ Luc vstane a protáhne se. „Jdu zavolat Tani, zjistit, jak na tom je po té hádce s rodiči. Uvidíme se zítra.“ Ces-tou do pokoje už vytáčí číslo.

Máma počká, až se dostane z doslechu, a pak si ke mně přisedne. „Co budeš dělat? Nemá zákaz se k tobě přibližovat?“

„Zjistím si o něm, co půjde,“ odpovím. „Seženu adresu a pošlu mu zpátky ten dárek nebo tak něco.“ Otevřu skříňku, vytáhnu sáček se zipem a dárek i přání vložím dovnitř.

Důkaz. Pro jistotu.

6

Den druhý

Se Susan se scházíme druhý den v deset před nemocniční márnicí. Spletené vlasy má vyčesané nahoru a vypadá tak na dvanáct. Je vysoká a hubená a má věčně ustrašený výraz. „Asi nemusím zdůrazňovat, že tohle bude nejspíš nejhorší chvíle v mém životě,“ utrousí zoufale.

„Jakákoli chvíle strávená s Joem Palmerem je dost děsivá,“ zkusím zavtipkovat. „A když k tomu přidáš mrtvé tělo, je z toho slušný kandidát do top desítky nejhorších zážitků.“

Susan se nervózně zasměje, ale hned zase zvážní. „Ale ta holka... měla strašnou smrt.“

„Právě proto tam teď půjdeme, budeme ignorovat Joeovy poznámky a uděláme pro ni maximum, jo?“

„Jasně.“ Susan se zhluboka nadechne a narovná ramena. „To zvládnou.“

„Já bych se tady tak zhluboka nenadechoval.“ Joe se objeví za ní a ona sebou trhne. Lehce se zasměje. „Tak jo, dámy, jdeme na to.“ Vyšlape po schodech k márnici, aniž by na nás čekal, a dveře se za ním zhoupnou v pantech.

Máme na sobě ochranné obleky, roušky a pláště a se Susan jsme bohatě využily i kastrovou masť, kterou tu mají připravenou, i když jsem za ty roky došla k závěru, že nejlepší je prostě dýchat pusou. Joe Palmer masť odmítl a hodil po nás pohledem, ze kterého bylo zřejmé, že nesnáší spolupráci s amatéry.

Kolem jedenácté jsme připraveni začít. Susan stojí opodál, bude balit a označovat všechny důkazy, které půjdou na forenzní analýzu. Musí být jasně doložené, kdo s jakým důkazem pracoval, jinak by se celý případ mohl rozsypat. V místnosti je i fotograf z týmu forenzních techniků, který má za úkol celý proces kvalitně zdokumentovat. A vedle Joea stojí jeho asistent, milý chlap, který s ním pracuje už několik let a všechny jeho výpady bere s nadhledem.

Opatrně vyjmou tělo z kufru. Susan kufr označí poznámkou, že bude potřeba kompletní forenzní analýza. Po pobytu ve vodě bude těžké z něj něco získat.

Pak se Joe pustí do zdlouhavého odstraňování igelitu, ve kterém je tělo zabalené. Pomalu ho odlupuje, dává si načas, a postupně odhaluje dívku pod ním. Pak se zastaví, nakloní se blíž a pinzetou zvedne šroub se dvěma maticemi. „Zajímavé. Muselo to tam spadnout.“

Susan ho zabalí jako důkaz.

Jakmile se podaří odstranit igelit a sejmut otisky, tělo před námi leží odhalené. Zápach zesílí a Susan se odvrátí. Joe tělo opatrně položí na záda a dlouze se na něj dívá. Světlo se odráží od kachlíček, podlahy i všech lesklých povrchů a já čekám, snažím se nedat najevo netrpělivost. Víím, že tělo hodnotí. Všichni stojíme bez hnutí, v tichu, soustředění na tělo té dívky, tak malé a bezbranné, až se mi znovu sevře žaludek. Zápach se plíží místností a já se snažím si na něj zvyknout. Susan za rouškou a ochrannými brýlemi zbledla.

Pak Joe začne systematicky zapisovat jednotlivé části těla, od temene až po špičky prstů. Zaznamenává zranění a jejich umístění do schematického znázornění těla připnutého na zdi. Změří její výšku, zapisuje si poznámky. „Neidentifikovaná mladá žena, drobné postavy, sto padesát dva centimetrů, středně dlouhé hnědé vlasy, pravděpodobně přirozené barvy, ale to si samozřejmě ověříme. Výrazné pohmožděniný na čele, líci a bradě, nasvědčující zlomeninám. Rentgen

nám řekne víc. Zjistíme, které zlomeniny vznikly před smrtí a které až po ní. Taky budeme schopni zaznamenat starší zlomeniny a porovnat je se zdravotnickou dokumentací.“

Díky, mám chuť říct. Já přece vím, jak to chodí.

„Na pažích jsou vpichy, nasvědčují užívání drog. Zajistíme toxikologii. Odhaduju, že byla ve vodě zhruba tři týdny až měsíc. Obvykle se tělo ve vodě rozkládá zhruba poloviční rychlostí než na souši. Jenže teď má voda v jezeře jednadvacet stupňů a hladina je nízká, takže rozklad je pokročilejší než za běžných okolností. Nevidím známky adipoceru, to je voskovitá hmota, která se ve vlhkém prostředí tvoří na těle zhruba po třech měsících. Tady k tomu nedošlo.“

Za tohle bych mu nejradši dala pusu. I když ani čtyři týdny nebudou úplná hračka.

Po prvních pár minutách, když odezní šok ze zápachu a pohledu na rozkládající se tělo, se od toho obvykle dokážu oprostit a vnímat pitvu bez většího emočního zapojení. Tentokrát je ale tělo tak drobné, že Joeovo ohmatávání, komentování a odebírání vzorků působí brutálně. Mluví dál, oči mu kloužou po každém centimetru jejího těla. Pak pomalu a pečlivě prochází každíčkou stopu na jejím těle, každou modřinu, každou řeznou ránu, jejich umístění, šířku, hloubku. V tiché místnosti má rytmus jeho hlasu skoro hypnotický účinek.

„Otočím tělo, podíváme se na něj zespod. Budu potřebovat pomoc.“ Jeho asistent mu pomůže otočit tělo na břicho. Není to snadné, musí být opatrní, aby ho nepoškodili. Mimo vodu se proces rozkladu rychle zhoršuje. Kafrová mast na to vůbec nestačí a já koutkem oka vidím, jak se Susan zvedá žaludek.

Hlavně ať se nepozvrací.

Joe znovu stojí bez hnutí a prohlíží si tělo. „Zajímavé.“ Ukáže na hlavu oběti. „Vsadil bych se, že tohle je smrtelné zranění, ale vrátíme se k tomu později.“

Rozhrne vlasy a odhalí se poměrně velká rána na hlavě. „Mohla vzniknout i po smrti,“ řekne. „Moudřejší budeme, až uděláme rentgen a otevřeme ji.“

V tu chvíli si všimnu rány na jedné paži, jako by z ní někdo kus vyřízl. „Co to je?“

Joe mě ignoruje. Rád si jede svým tempem. Je mi jasné, že teď si tuhle část nechá až na konec. „Žádná mateřská znaménka, žádné výrazné jizvy. A hele, podívejte, tady je řez v kůži.“

Kousnu se do rtu a jeho provokaci ignoruju.

Skloní se blíž, vezme lupu. „Někdo vyříznul kus kůže,“ zhodnotí. „Okraje rány jsou příliš hladké, než aby ji způsobila zvířata nebo mechanické poškození. Tipnul bych si, že k tomu došlo po smrti – zaživa by to bylo příliš bolestivé a takhle čistý řez by nebyl možný.“ Ještě chvíli si místo prohlíží. „Je to vyříznuté skoro až na kost. Možná odstranili znaménko nebo tetování, aby ztížili identifikaci,“ dodá. „I když v takovém případě by člověk čekal spíš, že odříznou konečky prstů. Odebereme vzorek kůže z okraje, uvidíme, jestli najdeme něco zajímavého.“ Pak ji s pomocí asistenta otočí zpátky na záda a požádá o skalpel.

Susan zavře oči.

O několik hodin později, když už má v sobě své sendviče s vejcem a cibulí a jeho asistent tělo zase zpátky sešil, si otře rukou obličej a řekne: „Tak jo, tady je můj odhad času smrti, příčiny smrti a přibližného věku oběti. Bude potřeba, aby si rentgeny prohlédla forenzní antropoložka Kim, pak se vám do jednoho dvou dnů ozve s přesnějšími informacemi. Prozatím ale do předběžné zprávy napíšu, že máme co do činění s mladou ženou, sexuálně aktivní, která byla zavražděna tupým úderem do zadní části hlavy, po kterém spadla dopředu na obličej a to jí přivodilo zranění na čele, nosu a bradě. K úmrtí došlo někdy v průběhu uplynulých čtyř týdnů. Věk odhaduji přibližně mezi čtrnácti

a maximálně dvaadvaceti lety. Definitivně to upřesníme podle toho, co zjistí Kim. Zatím vycházím z toho, že se jí ještě neprořezal třetí molár – to jsou zadní stoličky. První dva tam jsou. Třetí se obvykle prořezává mezi osmnáctým a dvaadvacátým rokem.“

„I kdyby brala drogy? Nezpomalilo by to vývoj?“

Protočí oči a povzdechne si, jako bych právě položila tu nejhlupejší otázku na světě. „Životní styl má vliv na kosti, tělo i orgány. Ne na zuby. Ty se můžou kazit, vypadnout, zhnědnout, ale růst budou víceméně podle plánu.“

„Díky.“ Ignoruju jeho povýšený tón. „Kdy se na to Kim podívá?“

A tím jsem ho definitivně naštvála. „Až se na to podívá,“ odsekne. „Zavolá vám. A teď, jestli dovolíte, byl to dlouhý den.“ Otočí se ke mně zády a odejde.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Označená.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.